

РЕШЕНИЕ

№ 722

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000811 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по:

- въззивна жалба от 5.06.2023 г. на ответника „К. Д.“ АД чрез назначения му особен представител срещу решението от 11.05.2023 г. по т. д. № 1642/2021 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, с което на осн. чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ е прекратено същото дружество по иск, предявен от прокурор при Софийската градска прокуратура;
- частна жалба от 7.09.2023 г. на ответника „К. Д.“ АД чрез назначения му особен представител срещу определението от 9.08.2023 г. по т. д. № 1642/2021 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, с което е оставено без уважение искането за увеличаване на размера на възнаграждението на особения представител.

Във въззивната жалба се твърди, че съдът допуснал съществено процесуално нарушение, като не уважил искането на особения представител за изпращане на призовки за настоящото дело на регистрирания адрес на управление на дружеството. Сочи се, че неправилно било прието, че разпоредбата на чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ препращала само към процесуалния ред на т. 4, а не и към материалните предпоставки, изискващи дружеството да преследва забранени от закона цели.

В частната жалба се поддържа, че неправилно размерът на възнаграждението на особения представител бил определен на база предходната редакция на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а не на база актуалната редакция от

4.11.2022 г. По тази редакция минималният размер е 1 000 лв., който дори и при приложение на чл. 47, ал. 6 ГПК не може да бъде намален под 500 лв., докато съдът е определил 300 лв.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваните актове.

Въззиваемата страна Прокуратурата на РБ – ищец по иска – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от прокурор при Софийска градска прокуратура с искова молба от 2.09.2022 г., с която срещу „К. Д.“ АД е бил предявен иск по чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ за прекратяване на ответното дружество. В исковата молба се твърди, че в СГП е постъпил сигнал, че двама от членовете на Съвета на директорите на ответното дружество са заличени в ТР на 8.02.2022 г., от когато броят на членовете на СД е под законовия минимум.

Не се спори, а и от вписванията в електронния Търговски регистър, които въззивният съд служебно провери, е видно, че ответното дружество „К. Д.“ АД е било първоначално регистрирано с решение от 3.02.2006 г. по ф.д. № 130/2006 г. на СОС, с капитал 50 000 лв., и предмет на дейност – търговия на едро и дребно с мебели, предоставяне на телекомуникационни и интернет услуги, оформяне на уеб-страници. Съветът на директорите е вписан в състав – К. Д. Й., Р. П. И. и З. С. З., като дружеството се представлява от изпълнителния член К. Й.. Дружеството е със седалище и адрес на управление – гр. Ботевград, кв. „Индустриална зона“у завод „Теком – 3“. Дружеството е пререгистрирано без промени по реда на ЗТР на 2.08.2008 г. На 29.12.2008 г. е вписана промяна в седалището и адреса на управление – гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 99Б, ет. 2, ап. 7. На 15.05.2010 г. е вписано заличаване на К. Й. като представляващ изпълнителен член и за такъв е вписан Р. И.. На 8.02.2022 г. е вписано заличаване на Р. И. и З. З. като членове на СД поради едностранно предизвестие по чл. 233, ал. 5 ТЗ, както и заличаване на Р. И. като представител на дружеството. Със заявление № 20230303114046, подадено от пълномощник на К. Й., е поискано заличаване на К. Й. като член на СД на осн. чл. 233, ал. 5 ТЗ и поради изтичане на мандата й. По заявлението е постановен отказ от 7.03.2023 г. поради липсата на редовно връчено уведомление по чл. 233, ал. 5 ТЗ.

Към исковата молба е приложена молба от К. Й. чрез пълномощника адв. П. Т., с която е сезирала СГП с искане за упражняване на правомощията по чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ предвид обстоятелството, че след вписването от 8.02.2022 г. броят на членовете на СД е по-малък от законовия минимум за повече от 6 месеца.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

I. По въззивната жалба

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Предмет на разглеждане е иск по чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ, според която разпоредба ако в продължение на 6 месеца броят на членовете на съвет на дружеството е по-малък от предвидения в закона минимум, то може да бъде прекратено **по реда** на т. 4, която пък предвижда, че дружеството се прекратява с решение на съда по седалището по иск на прокурора, ако дружеството преследва забранени от закона цели. Противно на доводите в жалбата препращането към т. 4 е само към процесуалния ред за прекратяване, т.е. по иск на прокурора, а не и към основанието по т. 4 – преследване на забранени от закона цели. Ако и основанието по т. 4 се прилагаше в хипотезата на т. 6, то от последната нямаше да има никакъв смисъл, а всяко прекратяване на това основание щеше да попадне в обхвата на т. 4. Очевидно е, че отделно уреденото основание по т. 6 визира друг фактически състав, обуславящ потестативното право на прекратяване, различен от този по т. 4. Този фактически състав изисква: **1)** наличието на непълен персонален състав на управителен орган на дружеството – съвет на директорите, управителен или надзорен съвет; **2)** спадане на броя на членовете на съвет под минимума по закон, и **3)** липсата на попълване в продължение на поне 6 месеца.

В настоящия случай горните предпоставки са налице спрямо ответното дружество. Същото от регистрирането си на 3.02.2006 г. е имало тричленен Съвет на директорите, като двама от членовете му са заличени по тяхно искане на 8.02.2022 г. От тогава и понастоящем СД има само един член, което е под законовия минимум от трима членове по чл. 244, ал. 1 ТЗ.

При това положение прекратителното основание по чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ е доказано, като искът е основателен.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на СГС – потвърдено, като правилно.

II. По частната жалба по чл. 248 ГПК

Жалбата е насочена срещу определението от 9.08.2023 г., с което СГС е оставил без уважение молбата от 3.05.2023 г. на особения представител на ответника за увеличаване на размера на определеното възнаграждение от 300 лв.

От прегледа на процесуалните действия по делото се установява, че с определение от 20.09.2022 г. първоинстанционният съд е констатирал наличието на предпоставките по чл. 29, ал. 2 ГПК спрямо ответното дружество, като е постановил изпращане на писмо до САК за определяне на адвокат, който да бъде назначен за особен представител, при

възнаграждение от бюджета на съда в размер на 300 лв. С определение от 28.09.2022 г. за особен представител е назначен посочената от САК адв. С. К. М., която поради едностранен отказ е освободена с определение от 11.10.2022 г. Впоследствие с определение от 20.10.2022 г. за нов особен представител е назначен адв. Х. А. Б., който поради отказ е освободен с определение от 8.11.2022 г. Със същото определение е постановено изпращане на ново писмо до САК за посочване на друг адвокат за особен представител, при възнаграждение от бюджета на съда в размер на 300 лв. С определение от 11.11.2022 г. за такъв е назначен адв. С. Д. Г. – настоящия особен представител.

От горното е видно, че определянето на възнаграждението на настоящия особен представител е извършено с определение от **8.11.2022 г.**, към който момент е действала актуалната редакция на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според изменението ѝ от ДВ, бр. 88/4.11.2022 г., в сила от **8.11.2022 г.** Тази редакция е действала и към момента на назначението с определение от 11.11.2022 г. Ирелевантно е, че това изменение не е действало към момента на определението от 20.09.2022 г., доколкото с него не е определен размерът на възнаграждението на настоящия особен представител, а то касае първия назначен особен представител, от който е постъпил отказ. Спрямо настоящия особен представител възнаграждението е определено с определението от 8.11.2022 г. При това положение неправилно е приетото от СГС, че следва да се приложи действащата към 20.09.2022 г. редакция на Наредба № 1/2004 г., а не тази към 8.11.2022 г. Отделен е въпросът, че дори и според предходната редакция от ДВ, бр. 68/2020 г. за настоящия иск е приложимо възнаграждението по чл. 7, ал. 1, т. 4 /други неочаквани искове/, което е било в размер на 600 лв. С изменението от ДВ, бр. 88/2022 г. това възнаграждение е увеличено на 1 000 лв.

Според трайната съдебна практика и в случаите по чл. 29, ал. 2 ГПК възнаграждението се определя по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК – определя се от съда съобразно фактическата и правна сложност на делото, като размерът може да бъде под минималния за съответния вид работа съгласно чл. 36, ал. 2 ЗА, но не по-малко от една втора от него. В случая са налице основания за редуциране на възнаграждението по този ред, предвид ниската фактическа и правна сложност на спора. Доколкото минимумът е 1 000 лв., то следва да се намали на 500 лв.

Ето защо частната жалба се явява частично основателна, като обжалваното определение следва да се отмени в частта, с която искането на особения представител е отхвърлено до размер на 500 лв., което да се уважи. В останалата част определението следва да се потвърди.

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 6 и 7 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съда разноси в размер на: 1) 40 лв. – за дължимата държавна такса по въззивната жалба, 2) 200 лв. – разноси за допълнително определеното за първата инстанция възнаграждение на назначения особен представител, и 3) 500 лв. – разноси за възнаграждението на назначения особен представител за въззивната инстанция.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 11.05.2023 г. по т. д. № 1642/2021 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав.

ОТМЕНЯ определението от 9.08.2023 г. по т. д. № 1642/2021 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, **в частта**, с която е оставено без уважение искането за увеличаване на размера на възнаграждението на особения представител до размера на 500 лв. общо, и вместо това постановява:

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждението за особения представител по чл. 29, ал. 2 от ГПК на ответното дружество за първоинстанционното производство в размер общо на 500 лв., платимо от бюджета на първоинстанционния съд.

ПОТВЪРЖДАВА определението от 9.08.2023 г. по т. д. № 1642/2021 г. на Софийския градски съд, VI-9 състав, в останалата част.

ОСЪЖДА „К. Д.“ АД с ЕИК – 175026526, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 99Б, ет. 2, ап. 7, **да заплати** по сметка на Софийския апелативен съд **сумата 40 лв.**, представляваща държавна такса по въззивната жалба, **сумата 500 лв.**, представляваща разноски за заплатеното от бюджета възнаграждение на назначения му особен представител за въззивната инстанция, **и сумата 200 лв.**, представляваща допълнително определено възнаграждение за особения представител за първата инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Съобщението до ответника да се изпрати само на особения представител адв. С. Г. да се изпрати **само** чрез профила му в ЕПЕП.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____